SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA ANTONIA TIZZANA,

predstavljeni 10. marca 2005[1]

1. S sklepom z dne 18. februarja 2004 je Raad van State (Nizozemska) na podlagi člena 234 ES Sodišču predložilo tri vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na razlago Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov[2] (v nadaljevanju: Direktiva 89/552) ter Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe[3], kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES[4] (v nadaljevanju: Direktiva 98/34).

I – Pravni okvir

A – *Skupnostna ureditev*

2. Nacionalno sodišče želi v bistvu izvedeti, ali je ponudba izdajateljev filmov, ki se predvajajo na neki televizijski mreži po vnaprej določenem sporedu in v kodirani obliki ter jih naročniki lahko gledajo s pomočjo posebnega dekodirnega ključa, prejetega po plačilu ustreznega zneska, „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ v smislu Direktive 89/552 ali pa „storitev informacijske družbe“ v smislu Direktive 98/34.

3. V tej zadevi je zlasti pomemben člen 1(a) Direktive 89/552, v skladu s katerim „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ pomeni:

„prvo prenašanje televizijskih programskih vsebin, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu, v nekodirani ali kodirani obliki. [...] Ne vključuje komunikacijskih storitev, ki posa-

1 — Jezik izvirnika: italijanščina.

2 — UL L 298, str. 23.

3 — UL L 204, str. 37.

4 — Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 98/48/ES z dne 20. julija 1998 o spremembi Direktive 98/34/ES o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov (UL L 217, str. 18).

mezne informacije ali druga sporočila posredujejo na zahtevo posameznikov, denimo telekopiranje, elektronske banke podatkov in druge podobne storitve".

4. Prav tako pomemben je člen 4(1) te direktive, ki obvezuje države članice, da „z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov rezervirajo za evropska dela [...] večinski delež svojega oddajnega časa [...]".

5. V zadevnem primeru je pomemben tudi člen 1 Direktive 98/34, kot je bil spremenjen z Direktivo 98/48, ki določa:

„V tej direktivi naslednji izrazi pomenijo:

[...]

2. ‚storitev': katera koli storitev informacijske družbe ali katera koli storitev, ki se običajno opravi odplačno, na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika storitev.

Za namene te opredelitve pojmov:

— ‚na daljavo'; pomeni, da se storitev opravi, ne da bi bile stranke sočasno navzoče,

— ‚elektronsko'; pomeni, da se storitev pošlje na začetnem kraju in sprejme na cilju z elektronsko opremo za predelavo (skupaj z digitalnim zgoščevanjem) in shranjevanje podatkov ter se v celoti prenaša, pošilja in sprejema po žici, radijsko, z optičnimi ali drugimi elektromagnetnimi sredstvi,

— ‚na zahtevo prejemnika storitev'; pomeni, da se storitev opravlja s prenosom podatkov na posamezno zahtevo.

Okvirni seznam storitev, ki ne sodijo v to opredelitev, je prikazan v Prilogi V.

Ta direktiva se ne uporablja za:

— storitve radijskega oddajanja,

— storitve televizijskega oddajanja, ki so zajete v točki (a) člena 1 Direktive 89/552/EGS."

6. V točki 3 Priloge V so naštete te storitve:

„Storitve, ki se ne opravljajo na zahtevo prejemnika storitev

Storitve, ki se opravljajo s prenosom podatkov brez posamezne zahteve, ki jih sočasno prejme neomejeno število prejemnikov (prenos z enega na več krajev):

(a) storitve televizijskega oddajanja (vključno z delno televizijskimi storitvami na zahtevo), ki jih ureja točka (a) člena 1 Direktive 89/552/EGS;

(b) storitve radijskega oddajanja;

(c) teletekst (ki se oddaja po televiziji)."

B – *Nacionalna ureditev*

7. Na Nizozemskem je dobava radijskih in televizijskih programov urejena z Mediawet (nacionalni zakon o medijih)[5].

8. Na podlagi člena 71a(1) Mediawet lahko komercialni izdajatelj televizijskega pro-

5 — Nizozemski zakon z dne 21. aprila 1987 o ponudbi radijskih in televizijskih programov, RTV-prispevkih ter o podpori tiskanim medijem (Staatsblad z dne 4. julija 1987, št. 249).

grama oddaja ali posreduje program le z dovoljenjem Commissariaat voor de Media (organ za nadzor nad RTV-sektorjem; v nadaljevanju: Commissariaat).

II – Dejansko stanje in postopek

9. Družba Mediakabel od konca leta 1999 svojim naročnikom nudi možnost sprejemanja niza televizijskih oddaj, vključno s programi drugih izdajateljev (t. i. storitev „Mr. Zap"). Na podlagi te ponudbe lahko naročnik naroči tudi enega ali več filmov po izbiri s seznama na televizijskem zaslonu ali iz televizijskega sporeda (t. i. storitev Filmtime).

10. Filmi iz okvira storitve Filmtime se predvajajo sočasno za vse naročnike, vendar v kodirani obliki, po sporedu, ki ga določa družba Mediakabel. Naročnik tako na daljavo, vključno po telefonu, sporoči, kateri film s sporeda si želi ogledati, in po plačilu ustreznega zneska prejme elektronski ključ za dekodiranje televizijske slike.

11. Z odločbo z dne 15. marca 2001 je Commissariaat obvestil družbo Mediakabel, da je storitev Filmtime televizijski program, za kateri je treba v skladu s členom 71a(1) Mediawet pridobiti ustrezno dovoljenje.

12. Ker je bila njena pritožba zoper to odločbo zavrnjena, je družba Mediakabel, ki je medtem vendarle pridobila zahtevano dovoljenje, vložila tožbo pri Rechtbank te Rotterdam (sodišče v Rotterdamu), s katero je izpodbijala opredelitev svoje storitve s strani Commissariaat.

13. Tudi ta tožba je bila zavrnjena. Družba Mediakabel se je nato pritožila pred Raad van State, pred katerim je trdila, da storitev Filmtime ne bi smela biti opredeljena kot „razširjanje televizijskih programskih vsebin", za katero je treba pridobiti dovoljenje in v zvezi s katero je treba upoštevati programske kvote za evropska dela, temveč kot „storitev informacijske družbe" vrste „delno televizijske storitve na zahtevo", ki ni podrejena zgoraj navedenim obveznostim.

14. Ker je pritožbeno sodišče podvomilo v pravilnost opredelitve zadevne storitve, je

Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. a) Ali je treba pojem ‚razširjanje televizijskih programskih vsebin' v smislu člena 1(a) Direktive 89/552/EGS razlagati tako, da ne pokriva ‚storitve informacijske družbe' iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34/ES, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES, temveč storitve, opisane na okvirnem seznamu v Prilogi V k Direktivi 98/34/ES, ki se nanaša na storitve, za katere se ne uporablja člen 1, točka 2, Direktive 98/34/ES, in zlasti storitve, opisane v točki 3 navedenega seznama, na katerem so navedene ‚delno televizijske storitve na zahtevo', ki torej niso ‚storitve informacijske družbe'?

b) Če je odgovor na vprašanje 1a nikalen, kako je treba razlikovati pojem ‚razširjanje televizijskih programskih vsebin' v smislu člena 1(a) Direktive 89/552/EGS od pojma ‚komunikacijske storitve, ki posamezne informacije [...] posredujejo na zahtevo posameznikov' iz istega člena?

2. a) Na podlagi katerih meril je mogoče odgovoriti na vprašanje, ali je storitev, kot je storitev, ki se obravnava v tej zadevi in za katero kodirane signale, ki se razširjajo prek omrežja za filme, ki jih izbere ponudnik storitve, naročniki lahko dekodirajo po ločenem plačilu za vsak film s ključem, ki ga na zahtevo posameznika pošlje ponudnik storitve, in jih gledajo ob različnih urah, ki jih določi ponudnik, storitev, ki torej vključuje posebne vidike (posamične) storitve informacijske družbe in hkrati značilnosti storitve razširjanja televizijskih programov, storitev razširjanja televizijskih programov ali storitev informacijske družbe?

b) Ali je treba dati prednost stališču naročnika ali stališču ponudnika storitve? Ali so storitve, ki so konkurenčne zadevni storitvi, pomembne v tej zadevi?

3. Ali je v tej zadevi pomembno, da:

— po eni strani opredelitev zadevne storitve kot ‚storitve informacijske družbe', za katero se ne uporablja Direktiva 89/552/EGS, lahko zmanjša učinko-

vitost te direktive, zlasti ob upoštevanju cilja obveznosti, ki jo nalaga, in sicer da je treba evropskim delom nameniti določen delež oddajnega časa, medtem ko

— po drugi strani, če je treba uporabljati Direktivo 89/552/EGS, obveznost, ki je v njej določena, da se evropskim delom nameni določen delež oddajnega časa, ni smiselna, saj naročniki plačajo za vsak film posebej in lahko gledajo samo film, ki so ga plačali?"

15. V tako začetem postopku so pisna stališča predložili družba Mediakabel, Commissariaat, nizozemska, belgijska in francoska vlada ter vlada Združenega kraljestva in Komisija.

16. Družba Mediakabel, Commissariaat, nizozemska vlada in Komisija so nato na obravnavi 20. januarja 2005 pred Sodiščem podali ustna stališča.

III – Pravna analiza

A – *Uvod*

17. Kot je znano, smo bili zaradi hitrih tehnoloških sprememb v zadnjih letih priče naraščanju obsega storitev prek televizije.

18. Tradicionalnim televizijskim storitvam so se namreč pridružile še storitve „pay-TV" (plačljiva TV), „pay-per-view" (plačilo za ogled), „video-on-demand" (video na zahtevo) in „near video-on-demand" (delno televizijske storitve na zahtevo), ki v primerjavi s prvimi, gledalcu zagotavljajo večjo prožnost pri uporabi.

19. Pri plačljivi TV je proizvod vstavljen v shemo oddaj, ki jih predvidi izdajatelj in jih gledalec lahko kupi v sklopu; enako velja za plačilo za ogled, s to razliko, da si gledalec lahko ogleda in plača posamezen proizvod. Večjo prožnost zagotavlja „delno televizijska storitev na zahtevo", pri kateri se posamezen proizvod predvaja večkrat s pogostimi ponovitvami, še večjo pa storitev „video na zahtevo", pri kateri gledalec izbira iz elektronskega kataloga in se lahko sam odloči, kateri program si bo ogledal in ob katerem času.

20. Takim novim storitvam se pridružujejo še interaktivne storitve „on-line“ prek televizijskega terminala (t. i. interaktivna televizija), kot so bančne storitve na domu („home banking“), nakupovanje od doma („home shopping“), prevozne in počitniške storitve, nalaganje igric ter spletno učenje.

21. V tem okviru se postavlja vprašanje nizozemskega sodišča, ki se nanaša na konkretno storitev (delno televizijsko storitev na zahtevo), ki je izrecno navedena in natančno opredeljena v Direktivi 98/34. Pri analizi vprašanj za predhodno odločanje se bom torej skliceval zlasti na to direktivo in jo bom, kjer bo potrebno, primerjal s starejšo Direktivo 89/552.

1. *Opredelitev delno televizijskih storitev na zahtevo (vprašanje 1a)*

22. Z vprašanjem 1a želi nizozemsko sodišče v bistvu vedeti, ali je treba delno televizijske storitve na zahtevo povezovati s pojmom „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ ali s pojmom „storitev informacijske družbe“.

23. Kot vlade, udeležene v postopku, in Komisija menim, da odgovor na to vprašanje neposredno in jasno izhaja že iz branja Direktive 98/34.

24. Kot smo namreč videli, potem ko Direktiva v členu 1, točka 2, prvi odstavek, „storitve informacijske družbe“ opredeljuje kot storitve, ki se „običajno opravi[jo] odplačno, na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika storitev“, v četrtem odstavku iste določbe izrecno določa, da se ne uporablja „za storitve televizijskega oddajanja, ki so zajete v točki a člena 1 Direktive 89/552/EGS“.

25. Direktiva 98/34 nato v točki 3(a) Priloge V, potem ko ponovi, da zgoraj navedena opredelitev ne vključuje storitev „televizijskega oddajanja, ki so zajete v točki a člena 1 Direktive 89/552/EGS“, izrecno določa, da ta zadnji pojem „vključ[uje] [...] delno televizijsk[e] storitv[e] na zahtevo“.

26. Ne da bi bilo treba dalje raziskovati, lahko na podlagi nedvoumnega pomena navedenih določb sklenem, da so v skladu s točko 3(a) Priloge V k Direktivi 98/34 delno televizijske storitve na zahtevo zajete v pojmu „razširjanje televizijskih programskih vsebin" iz člena 1(a) Direktive 89/552. Po drugi strani pa storitve „razširjanja televizijskih programskih vsebin" ne sodijo v opredelitev „storitve informacijske družbe" iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34.

27. Tak sklep, kot je menila tudi vlada Združenega kraljestva, že zadostuje za odločitev v sporu o glavni stvari, to je za ugotovitev, ali je Commissariaat za storitev Filmtime zakonito zahteval dovoljenje.

28. Predložitveno sodišče je namreč v predložitvenem sklepu opozorilo, da ta storitev upravičeno spada v kategorijo delno televizijskih storitev na zahtevo[6], torej, kot sem pravkar navedel, v kategorijo, ki jo Direktiva 98/34 povezuje s pojmom „razširjanje televizijskih programskih vsebin". Za to vrsto razširjanja pa nizozemski zakon upravičeno zahteva dovoljenje, ki ga izda Commissariaat.

6 — Glej točko 2.2. predložitvenega sklepa.

29. Vendar pa je na obravnavi družba Mediakabel podala neke vrste predhodni ugovor glede opredelitve storitve Filmtime. Izpodbijala je, da je to storitev mogoče opredeliti kot delno televizijsko storitev na zahtevo.

30. V zvezi s tem je treba poudariti, da zadevne direktive ne določajo nikakršne opredelitve delno televizijske storitve na zahtevo in, splošneje, posameznih storitev razširjanja televizijskih programov ter da je poleg tega opredelitev te storitve sporna že v doktrini. Da bi na ugovor družbe Mediakabel lahko podal zanesljivejši in obenem koristnejši odgovor za ta primer, se mi zdi primerneje preiti neposredno na določitev meril za razlikovanje med „razširjanjem televizijskih programskih vsebin" in „storitvami informacijske družbe", da bi v smislu teh meril presodil, ali storitev Filmtime spada pod prvi ali drugi pojem.

31. Prednost tega pristopa je, da nas pripelje tudi do drugih vprašanj iz predložitvenega sklepa, ki jih je torej treba preizkusiti.

2. *Razlika med storitvami „razširjanja televizijskih programov" in „storitvami informacijske družbe" (vprašanje 2a)*

32. Z vprašanjem 2a, ki se v bistvu prekriva z vprašanjem 1b in zato ne potrebuje posebnega odgovora, predložitveno sodišče prosi Sodišče, naj poda ustrezna merila za določitev, ali je storitev prenašanja televizijskih vsebin, kot je obravnavana storitev v tem primeru, „razširjanje televizijskih programskih vsebin" v smislu Direktive 89/552 ali „storitev informacijske družbe" v smislu Direktive 98/34.

33. Ob upoštevanju slednje direktive je po mnenju družbe Mediakabel za ta namen odločilna možnost opravljanja storitve na „posamezno zahtevo" gledalca. Z drugimi besedami, če gledalec od ponudnika lahko zahteva ogled posameznega filma, je to „storitev informacijske družbe", če pa te možnosti nima, gre za „razširjanje televizijskih programskih vsebin".

34. Poleg možnosti posamezne zahteve je po mnenju družbe Mediakabel pri opredelitvi „storitve informacijske družbe" pomemben pokazatelj tudi, da ponudnik storitve določi sisteme za dekodiranje slike in način plačila nadomestila, tako da si gledalec lahko ogleda in plača le zahtevani film.

35. Družba Mediakabel na tej podlagi storitev Filmtime opredeljuje kot „storitev informacijske družbe". Meni namreč, da bi si posamezne filme iz te ponudbe, čeprav bi jih prenašali vsem naročnikom, lahko ogledali samo tisti naročniki, ki bi na posamično zahtevo in po plačilu ustreznega nadomestila prejeli dekodirni ključ.

36. Menim pa, da takšne rešitve ni mogoče sprejeti. Po mojem mnenju ta namreč izhaja iz precenjevanja dejavnikov, ki niso upoštevni za zadevno opredelitev (vrste kodiranja in načini plačevanja), in obenem temelji na napačni razlagi pojma „posamezna zahteva" za prenašanje televizijskih vsebin iz Direktive 98/34.

37. V utemeljitev zgoraj navedenega začenjam z navajanjem opredelitev, ki se uporabljajo v tej zadevi:

— v skladu s členom 1(a) Direktive 89/552 „razširjanje televizijskih programskih vsebin" pomeni „prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu, v nekodirani ali kodirani obliki";

— v skladu s členom 1, točka 2, prvi pododstavek, Direktive 98/34 „storitev informacijske družbe" pomeni „kater[o] koli storitev, ki se *običajno* opravi odplačno, na daljavo, elektronsko in *na zahtevo* prejemnika storitev".[7]

38. Pojem „posamezna zahteva" je natančneje opredeljen v členu 1, točka 2, drugi pododstavek, in v točki 3 Priloge V.

39. V skladu s prvo določbo ta pojem pomeni, da „se storitev opravlja s *prenosom* podatkov *na posamezno zahtevo*". Druga določba iz zadevnega pojma izključuje storitve, kot je televizijsko oddajanje (vključno z delno televizijskimi storitvami na zahtevo), „ki se opravljajo s *prenosom podatkov brez posamezne zahteve*, ki jih *sočasno prejme* neomejeno število prejemnikov (prenos z enega na več krajev)".[8]

40. Kot so navedle udeležene vlade, iz analize teh določb predvsem izhaja, da razlikovanje med „razširjanjem televizijskih programskih vsebin" in „storitvami informacijske družbe" ne more temeljiti na obliki kodiranja prenesenih slik, saj ta v skladu z Direktivo 89/552 za razlikovanje ni pomembna. Prav tako ne more temeljiti na načinu plačila za ponujene storitve, saj se ob molku navedenih določb plačilo lahko izvrši na najrazličnejše načine, pri storitvah informacijske družbe pa je mogoče, čeprav izjemoma, da plačilo sploh ne obstaja.

41. Prva dejavnika torej za naše namene nista pomembna. Menim pa, da je odločilnega pomena določitev, kdaj je razširjanje neke televizijske vsebine lahko „namenjeno

7 — Moj poudarek.

8 — Moj poudarek.

javnosti", kdaj pa se opravlja „na posamezno zahtevo".

42. Kot je tudi opozorila Komisija, iz vzporednega preizkusa določb, navedenih v točki 37, izhaja, da gre za „razširjanje televizijskih programskih vsebin", ne pa za storitev „informacijske družbe", če so televizijske vsebine, ki se razširjajo, „namenjene javnosti", torej če natančneje povzamemo izrazoslovje Direktive 98/34, kadar se zadevni podatki ne prenašajo na posamezno zahtevo prejemnika (prenos z enega na drug kraj), temveč se sočasno prenašajo nedoločenemu številu prejemnikov (prenos z enega kraja na več krajev).

43. Z vidika tega merila za razlikovanje je zadevno storitev, pri kateri gre po navedbah predložitvenega sodišča in potrditvi družbe Mediakabel za sočasni prenos filmov vsem naročnikom, pa čeprav v kodirani obliki, načeloma treba opredeliti kot „razširjanje televizijskih programskih vsebin".

44. Na podlagi povedanega mora opredelitev v zadevnem primeru podati nacionalno sodišče, ki bolje pozna vsa dejstva.

45. Če zaključim, predlagam odgovor, da je storitev, pri kateri so avdiovizualni podatki, ki se razširjajo, „namenjeni javnosti", kar pomeni, da se ne prenašajo na posamezno zahtevo naročnika (prenos z enega na drug kraj), temveč se sočasno prenašajo nedoločenemu številu gledalcev (prenos z enega kraja na več krajev), „razširjanje televizijskih programskih vsebin" v smislu člena 1(a) Direktive 89/552, ne pa „storitev informacijske družbe" v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34.

3. *Dejavniki, ki jih je treba upoštevati pri opredelitvi storitve razširjanja televizijskih vsebin (vprašanji 2b in 3)*

46. Z vprašanjema 2b in 3, ki ju je treba obravnavati skupaj, nizozemsko sodišče sprašuje Sodišče, ali je pri opredelitvi storitve razširjanja televizijskih vsebin treba dati prednost stališču uporabnika ali ponudnika storitve, upoštevati tudi konkurenčne storitve in dejstvo, da obveznost prenosa določenega obsega evropskih del, določena v Direktivi 89/552, ne bi bila mogoča za storitev, pri kateri je gledalec tisti, ki si izbere in plača film, ki si ga želi ogledati.

47. Družba Mediakabel opozarja, da ima njena storitev in delno televizijske storitve na zahtevo, ki se prenašajo z enega na drug kraj in so torej „storitve informacijske družbe", podobne značilnosti ter so na neki način med seboj zamenljive. Obe naj bi namreč uporabniku omogočali izbiro filma za ogled. Zato bi ju bilo treba opredeliti enako in jima naložiti enake obveznosti. V zvezi s tem družba Mediakabel pojasnjuje, da bi lahko organizirala prenos filmov iz ponudbe Filmtime v skladu s postopkom z enega na drug kraj, vendar se je temu odpovedala zaradi previsokih stroškov pri takšni tehniki prenosa.

48. Družba Mediakabel dodaja, da opredelitev njene storitve kot „razširjanje televizijskih programskih vsebin" in iz nje izhajajoča obveznost namenjanja večinskega deleža evropskim delom ni smiselna, saj je pri tej storitvi gledalec tisti, ki izbira program in torej odloča, ali si bo ogledal evropsko delo ali ne.

49. Menim, da to stališče ni sprejemljivo.

50. Kot smo namreč lahko videli zgoraj (točka 42), je pri odločitvi, ali je določena storitev „storitev informacijske družbe" ali „razširjanje televizijskih programskih vsebin", treba preveriti, ali so televizijske vsebine poslane le gledalcem, ki so to zahtevali (prenos z enega v drug kraj), ali se sočasno predvajajo nedoločenemu številu gledalcev (prenos z enega kraja na več krajev).

51. V ta namen, kot so poudarile nizozemska vlada in vlada Združenega kraljestva ter Komisija, je treba torej dati objektivno oceno na podlagi povsem tehničnega merila, povezanega z vrsto prenosa televizijskih vsebin.

52. Tako bo torej izključena možnost, da bi se opredelitev storitve spreminjala glede na osebni pogled razlagalca, pa naj bo to ponudnik ali uporabnik. Še manj pa smejo na opredelitev vplivati morebitne konkurenčne pomanjkljivosti, ki jih lahko prinaša prenos z enega kraja na več krajev (ki je sicer cenejši in z drugih vidikov ugodnejši).

53. Še zlasti se mi ne zdi, da bi se lahko izognili tej objektivni oceni s sklicevanjem na

morebitno škodo, ki lahko nastane zaradi uporabe člena 4(1) Direktive 89/552, ki obvezuje države članice, da „z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo", izdajatelji televizijskih programov rezervirajo za evropska dela večinski delež svojega oddajnega časa.

54. Ta obveznost se namreč, v nasprotju s tem, kar menita predložitveno sodišče in družba Mediakabel, uporablja tudi za storitve, kot je Filmtime, pri katerih je gledalec tisti, ki izbere in plača film, ki si ga želi ogledati.

55. Kot so namreč poudarile francoska vlada in vlada Združenega kraljestva ter Komisija, člen 4(1) nalaga televizijskim izdajateljem, da večino svojega časa oddajanja namenijo evropskim delom; vendar ne zavezuje televizijskih gledalcev k izbiri teh del. Izdajatelji, kot je družba Mediakabel, so torej lahko zavezani k uvrščanju v program in predvajanju evropskih del, tudi v kodirani obliki, pri čemer seveda njihovi naročniki lahko svobodno izbirajo, katere filme si bodo ogledali in plačali.

56. Kot sem že navedel, morajo države članice zagotavljati, da se ta obveznost spoštuje samo, ko „je to izvedljivo" in zgolj z uporabo „ustreznih sredstev".

57. Menim, da to pomeni, da ta obveznost ne obstaja v vsakem primeru; prav gotovo pa ne takrat, ko bi povzročila, da bi določene storitve postale ekonomsko *neizvedljive*. Poleg tega mora biti prilagojena in oblikovana glede na vrsto storitve in uporabe televizijskih prenosov, ter če je potrebno, dopustiti delna ali začasna odstopanja.[9]

58. Skratka, kot je poudarila vlada Združenega kraljestva, ta obveznost velja za vse storitve razširjanja televizijskih programov, vključno s tistimi, pri katerih si gledalec izbere film za ogled, vendar se dejansko uporablja le v obliki in obsegu, ki izdajateljem ne povzroča nepremostljivih težav.

59. V teh okoliščinah menim, da je mogoče ugotoviti, da opredelitev storitve kot „razširjanje televizijskih programskih vsebin" v

9 — Na obravnavi je Commissariaat izjavil, da nizozemski zakon določa možnost postopnega uvajanja obveznosti iz člena 4 Direktive 89/552, s tem da v določenih primerih dopušča delna ali začasna odstopanja.

smislu Direktive 89/552 ali kot „storitve informacijske družbe" v smislu Direktive 98/34 ni odvisna ne od subjektivnega stališča ponudnika ali uporabnika storitve ne od konkurenčnih pomanjkljivosti, ki bi lahko bile posledica izbrane tehnike prenosa posnetkov.

60. Obveznost iz člena 4(1) Direktive 89/552, da se evropskim delom nameni večji del časa oddajanja, velja, če je to izvedljivo in ob uporabi ustreznih sredstev, tudi za storitve razširjanja televizijskih programskih vsebin, pri katerih si gledalec sam izbere in plača film, ki si ga želi ogledati.

IV – Predlog

61. Glede na zgoraj navedene ugotovitve predlagam Sodišču, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Raad van State, odgovori:

1. V smislu točke 3(a) Priloge V k Direktivi 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe, kot je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 98/48/ES z dne 20. julija 1998, so delno televizijske storitve na zahtevo zajete v pojmu „razširjanje televizijskih programskih vsebin" iz člena 1(a) Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov.

Storitve „razširjanja televizijskih programov“ iz člena 1(a) Direktive 89/552 niso zajete v opredelitvi „storitev informacijske družbe“ iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48.

2a) Storitev, pri kateri so avdiovizualni podatki, ki se prenašajo, namenjeni javnosti, kar pomeni, da se ne prenašajo posameznemu gledalcu na njegovo zahtevo (prenašanje z enega na drug kraj), temveč se jih sočasno prenaša nedoločenemu številu prejemnikov (prenašanje z enega kraja na več krajev), pomeni „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ v smislu člena 1(a) Direktive 89/552, ne pa „storitev informacijske družbe“ v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48.

2b) Opredelitev storitve kot „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ v smislu Direktive 89/552 ali kot „storitve informacijske družbe“ v smislu Direktive 98/34, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48, ni odvisna ne od subjektivnega pogleda ponudnika ali uporabnika storitve ne od konkurenčnih prednosti, ki jo lahko prinaša izbrana tehnika prenosa slike.

3. Obveznost iz člena 4(1) Direktive 89/552, da se evropskim delom nameni večji del časa oddajanja, velja, če je to izvedljivo in ob uporabi ustreznih sredstev, tudi za storitve razširjanja televizijskih programov, pri katerih si gledalec sam izbere in plača film, ki si ga želi ogledati.